

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovátsits László Ügyvédi Iroda (fél címe 1, eljáró ügyvéd: dr. Kovátsits László) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (fél cím 2, eljáró ügyvéd dr. Kozma Péter) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű alperes és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 27. napján kelt 33.P.23.868/2016/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezési kérelem folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű alperes szerkesztett és a II. rendű alperes által kiadott ....hu online felületen 2016. július 2. napján megjelent „A ... nekiugrott a feledékeny államtitkárnak” című cikk azzal foglalkozott, hogy vagyonynyilatkozati eljárást indít a ... a felperes ellen. Tájékoztatása szerint a ....hu írt arról, hogy az államtitkár több mint hárommillió forint állami támogatást elfelejtett feltüntetni vagyonynyilatkozatában, 14 hektárnyi földjével kapcsolatban pedig pontatlan vagy hiányos adatokat közölt.

A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az I. rendű alperest, hogy valótlanul híresztelte, miszerint a felperes 14 hektárnyi földjével kapcsolatban pontatlan, hiányos adatokat közölt vagyonynyilatkozatában.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 napon belül a ....hu internetes portálon a ... link alá az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé hasonló helyen, módon és terjedelemben 30 napig, de mindaddig, amíg az eredeti közlemény is

hozzáférhető:

„Valótlanul híreszteltük, hogy ... 14 hektárnyi földjével kapcsolatban pontatlan, hiányos adatokat közölt vagyonynyilatkozatában.” Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 38.100 forint perköltséget, valamint az Államnak külön felhívásra 36.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság döntését a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1) és (2) bekezdése, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1), (2) és (3) bekezdésére, 10. §-ra, a 12. § (1) és (2) bekezdésére alapította.

Ismertette a PK 12. számú állásfoglalás, az Alaptörvény IX. cikk idevonatkozó rendelkezéseit, a PK 13., 14., 15. számú állásfoglalást, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB számú határozat, a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozata indoklásának kiemelt részleteit. Kiemelte, hogy a PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel a cikk, illetve a közlemény teljes tartalmát figyelembe véve kell megítélni azt, hogy történt-e valótan tényállítás, illetve az I. rendű alperes a valóságot hamis színben nem tüntette-e fel. Amennyiben az átlagolvasó szemével az adott közlés a cikk írójának vagy személyének a véleményét fejezi ki, sajtó-helyreigazításra nem kerülhet sor.

A PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra is tekintettel úgy ítélte meg, hogy az alperesi cikkben megjelentek tényállításnak tekintendők, mivel egyértelműen azt állította a cikk, hogy a felperes 14 hektárnyi föld vonatkozásában adott pontatlan vagy hiányos adatokat. Ezért amennyiben ez a közlés tartalmát tekintve nem felel meg a valóságnak, sajtó-helyreigazításnak lehet helye a PK 12. számú állásfoglalásra is figyelemmel.

A PK 14. számú állásfoglalásra utalva rámutatott, hogy az alpereseknek kellett bizonyítaniuk, miszerint a közleményben foglaltak a valóságnak megfelelnek. E körben a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok között értékelte az I. rendű alperes által csatolt 2010. évre szóló vagyonynyilatkozatokat, a felperes által csatolt 2011., 2012., 2013., 2014. és 2015. évre szóló vagyonynyilatkozatokat, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által kiadott, az egyes vagyonynyilatkozat-tételi kötelezettségekről szóló 2007. évi CLII. törvény melléklete szerinti vagyonynyilatkozat kitöltéséhez kiadott kitöltési útmutatót. Mindezek alapján elfogadta, hogy a felperes megfelelően tüntette fel a kért adatokat, mindössze 0,2 hektárnyi volt a tévedés, az is csak azért, mert egy összevont háromszög telek esetében a teljes telek megszerzését követően került sor a feltüntetésre. Ez esetben sem kellett azonban a teljes ingatlant feltüntetni, hiszen az hiába szerepelt 1/1 arányban a felperes nevében, annak csak fele része a felperes tulajdona, és a mellékelten csatolt kitöltési útmutató alapján ezt nem is kellett ezért a felperesnek teljes egészében, 1/1 arányban feltüntetnie.

A felperes a fentiek alapján igazolta, hogy minimális pontatlanság mellett került sor a vagyonynyilatkozat kitöltésére, ezzel szemben az I. rendű alperes által írt 14 hektár jelentős számszaki tévedésnek minősül. Az alperesek ezért nem hivatkozhattak alappal arra, hogy lényegtelen tévedés történt, illetve arra, miszerint a cikk következtetése okszerű. A vagyonynyilatkozatok és egyéb iratokból következően az I. rendű alperes valótanul híresztelte, hogy a felperes 14 hektárnyi földterület vonatkozásában adott hiányos, illetve pontatlan adatokat, ezért az alpereseket a keresettel egyezően marasztalta.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Fellebbezésüket arra alapították, hogy bár az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte és ezért nem állapított meg helyes tényállást, az abból levont jogi következtetései sem helytállóak.

Kiemelték, hogy az eljárás során okiratokkal bizonyították, miszerint nemcsak a bíróság által

megállapított nagyságrendben történt pontatlanság a vagyonynyilatkozatban, hanem megközelítőleg 14 hektárnyi földterület vonatkozásában állt fenn pontatlanság, illetve közölt valótlán adatokat a felperes.

Elsődlegesen hivatkoztak arra, hogy okszerű következtetés folytán jutottak arra a véleményre, hogy a vagyonynyilatkozatban foglalt adatokat hiányosan és pontatlanul közölte a felperes, melyre tekintettel a véleménynyilvánítással szemben helyreigazításnak nincs helye. Másodlagosan pedig arra, hogy amennyiben a közlések tényállításnak minősülnek, úgy azok megfelelnek a valóságnak.

Hivatkoztak arra a 627 m<sup>2</sup>-es 6514 helyrajzi számú ingatlan, valamint a 6512 helyrajzi számú 1349 m<sup>2</sup>-es ingatlan kapcsán, hogy azokat 2006. február 8-án vette a felperes, majd 2015. december 14-én a feleségének ajándékozta, ezzel szemben a vagyonynyilatkozatában 2010-2014 között ezeknek nincs nyoma, attól kezdve is csak összevonva más helyrajzi számú ingatlanokkal egyben tüntette el, alig azonosíthatóan. Ráadásul a legutóbbi vagyonynyilatkozatában is feltüntette, pedig ekkorra már a felesége nevében volt. Az 1380 m<sup>2</sup>-es 315/2 helyrajzi számú ingatlant 2014. június 13-án vette, majd 2015. december 14-én ezt is a feleségének ajándékozta, azonban a 2014. és 2015. vagyonynyilatkozatában, összevonva más, az előző helyrajzi számú ingatlanokkal egyben tüntette fel, alig azonosíthatóan. Ráadásul ezt is feleslegesen tüntette fel a 2015-ös vagyonynyilatkozatában, mivel az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint rövid idővel előtte a feleségének ajándékozta.

Ezen túlmenően a 20.000 m<sup>2</sup>-es (2 ha) 6517/2 helyrajzi számú ingatlant 2006. március 2-án vette, majd 2015. december 14-én ezt is a feleségének ajándékozta. A 2010-2016 között leadott vagyonynyilatkozatában úgy tüntette azonban fel, hogy csak fele részben tulajdonosa, holott a tulajdoni lap szerint 1/1 tulajdoni hányada volt. A legutóbbi 2015-re vonatkozó és 2016 januárban leadott vagyonynyilatkozatában is feltüntette 1/2 tulajdoni hányadként, holott ekkor már 1/1 arányban a feleségéé volt. A 124.300 m<sup>2</sup>-es (12,43 ha) 1572 helyrajzi számú ingatlanhoz pedig 1998. június 16-án jutott hozzá „részarány kiadás” jogcímen, így vált az ingatlan 1/1 arányú tulajdonosává, majd 2015. december 14-én a feleségének ajándékozta a felét. A vagyonynyilatkozataiban 2010-2015 között mégis úgy tüntette fel, mintha csak 1/2 arányban lenne a tulajdonosa, ráadásul „részarány kiadás” helyett vételt írt be a szerzés jogcímének. Azzal, hogy tavaly decemberben a feleségének ajándékozta a fele tulajdonrészét, a legutóbb 2016. januárban leadott, 2015-re vonatkozó vagyonynyilatkozatában már helyesen került feltüntetésre. Fentiek alapján 147.656 m<sup>2</sup>, azaz 14,76 ha terület jön ki, amelyre vonatkozóan a felperes pontatlan, hiányos adatokat szolgáltatott, ez pedig a helyreigazítást nem alapozza meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, a döntéssel egyetértett. Hivatkozott arra, hogy a bizonyíthatósági teszt alapján a kifogásolt közlés tényállítás, nem vélemény. A felperes a hatályos jogszabályok rendelkezéseinek megfelelően a házastársi közös vagyon tényére tekintettel töltötte ki a vagyonynyilatkozatát, a kitöltési útmutatónak megfelelően. Álláspontja szerint az ettől eltérő kitöltés esetén követett volna el jogsértést.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat és kollégiumi állásfoglalások, alkotmánybírósági határozatok tartalmát megfelelően ismertette. Az azokból levont következtetéseivel a másodfokú bíróság azonban csak részben értett egyet, ezért érdemi döntését nem osztotta, és határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta.

A per tárgyát képező közlemény egy államtitkár vagyonynyilatkozatának megfelelő voltára vonatkozó vélemény, következtetés volt. A 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban is irányadó

döntésként hivatkozott az Emberei Jogok Európai Bírósága (EJEB) Csánics kontra Magyarország (12188/06) ügy indokolására figyelemmel, melynek értelmében értékítéletnek, következtetésnek minősülő közlés esetén is szükséges, hogy azt elegendő ténybeli alap támassza alá [39. bek.] amennyiben a vélemény következtetés, azt lehet vizsgálni, hogy van-e a közlésnek ténybeli alapja.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen következtetett arra, hogy a PK 14. számú állásfoglalásra is figyelemmel az alperest terhelte a bizonyítás, azonban csak annyiban, hogy van-e ténybeli alapja a hiányosságra, illetve pontatlanságra vonatkozó véleménynek, következtetésnek.

Az alperes helytállóan hivatkozott a vagyonyilatkozat, a térkép és a tulajdoni lapok alapján arra, hogy a 14 hektárnyi területet kitevő 5 ingatlanból kettő nem került feltüntetésre a 2010-2014-es évi vagyonyilatkozatokban. A felperes véleménye lehetett az, hogy a kivett beépítetlen ingatlanok közé ékelt harmadik ingatlan 2014-es megszerzéséig, az általa „telekegyesítésnek” nevezett időpontig ezt a két telket nem kellett feltüntetnie a vagyonyilatkozatában, az alperes azonban bizonyította, hogy ezek az ingatlanok külön helyrajzi számon voltak 2014-et követően is. A feltüntetés hiánya - függetlenül attól, hogy nem feltétlenül mulasztás - ezért véleményezhető a nyilatkozat hiányosságaként. A 12,43 hektáros terület kapcsán az ingatlan-nyilvántartási adatok szerint a felperes pontatlanul tüntette fel a szerzés címet (vételt), a „részarány kiadás” helyett. Fentiek alapján az a következtetés, hogy a vagyonyilatkozat hiányos, vagy pontatlan volt, ténybeli alapokkal rendelkezett, helyreigazításnak a hiányosságra, pontatlanságra utaló véleménnyel kapcsolatban ennél fogva nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság következtetésével szemben nem a hiányzó vagy az érintett terület nagyságán volt a közlés hangsúlya, hanem azon, hogy az államtitkári vagyonyilatkozat jelentős területet érintően volt pontatlan, hiányos. Abból, hogy 0,2 hektáros volt az ingatlan-nyilvántartási állapotoktól való eltérés nem következik, hogy a vagyonyilatkozat megfelelő lett volna, de még az sem, hogy ez az eltérés lényegtelen lenne, az értéket a művelési ág is meghatározza, nemcsak a méret. A cikk nem tartalmazott adatot egyebekben arra, hogy mekkora terület hiányzik, mekkora részben pontatlan a vagyonyilatkozat, csak arra, hogy milyen összterületű ingatlant érint a pontatlanság vagy hiányosság. Az sem szerepel a cikkben, hogy melyik év vagyonyilatkozatát véleményezték hiányosnak, vagy pontatlannak, ezért annak, hogy a 2016-os vagyonyilatkozat már megfelelő volt-e, jelentősége nem volt.

Nem volt feladata az elsőfokú bíróságnak fentiek alapján abban a kérdésben állást foglalni, hogy a felperes a vagyonyilatkozatot a NAV útmutatójának megfelelően töltötte-e ki, tévedett-e, vagy sem, helyes volt-e vagy sem, hogy a házastársa ingatlan-nyilvántartáson kívüli szerzését feltüntette. A másodfokú bíróság ugyanakkor utal arra is, hogy a csatolt vagyonyilatkozatokban kifejezetten feltüntetésre került, hogy az ingatlanokat az ingatlan-nyilvántartás szerinti állapot alapján kellett kitölteni. A felperesnek országgyűlési képviselőként, az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló 1990. évi LV. törvény melléklete, illetve később az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 1. számú melléklete szerinti nyomtatványon kellett benyújtania a nyilatkozatát. A csatolt NAV útmutató pedig az egyes vagyonyilatkozat-tételi kötelezettségekről szóló 2007. évi CLII. törvény (Vnyil tv.) hatálya alá tartozókra vonatkozik, mely törvény vagyonyilatkozati melléklete is eltér a perbeli vagyonyilatkozatokétól. A Vnyil tv. 1. § (2) bekezdése alapján a felperesnek nem e törvény szerint kellett vagyonyilatkozatot tennie.

Fentiek alapján a kifogásolt közlés ténybeli alapokkal rendelkezett, ezért azok helyreigazítására irányuló kereset a PK. 12. sz. vélemény és az Smtv. 12. § (1), (2) bekezdése alapján nem volt alapos.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a másodfokú bíróság a II. rendű alperes javára a Pp. 78. § (1) bekezdése, a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése, Pp. 82. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban 30.000 forint+áfa, a másodfokú eljárásban 15.000 forint+áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíj mint perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. január 13.

dr. Kisbán Tamás s.k.  
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.  
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
bíró